

Máu Tôi Không Ngon Dầu

Contents

Máu Tôi Không Ngon Dầu	1
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp	1
2. Chương 2: Không Đúng	2
3. Chương 3: Chung Giường	4
4. Chương 4: Hương Vị	6
5. Chương 5: Sofa	8
6. Chương 6: Ăn	10
7. Chương 7: Khổ Nao	13
8. Chương 8: Tươi Sáng	15
9. Chương 9: Phiên Ngoại : Lần Đầu	17
10. Chương 10: Phiên Ngoại :	19
11. Chương 11: Phiên Ngoại : Cái Gọi Là Phản Công	20

Máu Tôi Không Ngon Dầu

Giới thiệu

Thể loại : Thần tiên ma quái, đô thị tình duyên. Edit : tÁo Số chương : 8 chương + một vài phiên ngoại (May mà 1 chu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-toi-khong-ngon-dau>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp

Trương Khải Minh là một anh giai đẹp có tiền, song điều này không hề cản trở việc hắn ru rú trong nhà, mặc áo may ô trà trộn vào các diễn đàn, sắm vai một tên thuộc giai cấp cao đoan đại khí (Có đẳng cấp, có thưởng thức, theo tiếng Anh là ‘Luxury, Large, Level up’, đôi khi xài để châm biếm).

Chỉ vì hắn là gay luôn muốn giữ mình trong sạch, không thích đi những chỗ hỗn tạp làm bậy, thế nên tình sử trống trơn. Nhưng sau khi đã trải qua hơn hai mươi năm hư không tịch mịch lạnh lẽo, trái tim thủy tinh vốn được đeo một lớp mặt nạ hoàn mỹ rồi cuộc vận vẹo hoá đen, không ngừng kêu gào nó có bao nhiêu cơ khát.

Ban đêm mùa hạ, trong phòng ngủ không bật đèn, chỉ có ánh sáng âm u từ màn hình máy tính.

Trương Khải Minh giống như mọi khi lên diễn đàn xong, mở ổ F ra, thuần thục trong đồng hồ dữ liệu tìm được bộ phim hần yêu tha thiết nhất.

Hắn cởi quần chuẩn bị hoạt động gân cốt để nâng cao chất lượng giấc ngủ, chợt nghe thấy bên tai tiếng kêu ngân nga, triền miên, quen thuộc, mong manh, đối với hắn lại chẳng khác gì sấm chớp đùng đùng.

“Vo vo vo ve ve ve ~”

Trương Khải Minh lập tức lắc mạnh đầu hất thứ vang ra âm thanh đi, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xé quần lên, cầm chai thuốc xịt côn trùng đặt ở cửa.

Nhóm máu O thiệt sự bị thương không chịu nổi! Hè hằng năm đều bị các tiểu thư muỗi quần quýt si mê yêu đến không chịu nổi! Lúc học đại học ở trong phòng kí túc xá có tám người, chỉ cần hắn không móc màn những người khác liền khỏi cần móc, bởi vì hắn so với đèn diệt muỗi còn khiến muỗi thích hơn, cả đêm có nhiều muỗi thì bấy nhiêu con bay vòng vòng quanh hắn!

Trương Khải Minh một mét tám ba tuổi xuân phơi phới, không sợ rắn độc không sợ nhện, nghe thấy tiếng muỗi vo ve liền như lính cứu hỏa nghe thấy tiếng báo động, bật người khấn trương cao độ trang bị vũ khí hạng nặng. Đàn ông đàn ông sợ muỗi quả thực là bị thương không chịu nổi!

Trương Khải Minh mặt than đóng cửa sổ, phun thuốc sát trùng, nội tâm bên trong rít gào, nguyên rửa một nhà bọn muỗi dám quấy rầy hắn ZY (DIY chẳng?), sau đó tiếp tục mặt than đóng cửa lại, thu dọn sofa trong phòng khách. Có thể nói đã đạt tới cảnh giới muộn tao cuối cùng.

Chờ đến khi các loại CD, tiểu thuyết, khăn giấy, mô hình anime...rơi vãi lung tung trên sofa ai về chỗ nấy xong, Trương Khải Minh nghiêng người nằm xuống chuẩn bị ngủ, lại phát hiện thứ cần thiết cho giấc ngủ của hắn đang ở trong phòng ngủ.

Này chẳng khác chi đi WC quên mang di động, làm chuyện oaaa xong không có điều thuốc hít vài hơi, khiến người ta buồn khổ quá trời. Trương Khải Minh đi ngủ có thể không cần gối không cần chăn thậm chí không cần giường, nhưng nếu không có gối ôm cơ thể nhất định hắn sẽ mất ngủ! Chứng bệnh ỷ người quả thực bị thương không chịu nổi!

Lo lắng quảng cáo nói thuốc diệt côn trùng không mùi không gay mũi là lừa đảo, cộng với vấn đề mức độ phun thuốc dày đặc trong phòng mình, Trương Khải Minh hít sâu một hơi, nín thở đẩy cửa phòng ngủ, lại phát hiện động tác này cả mình thực sự là quá dư thừa.

Sao tự dưng lại có một người ngồi trên cái ghế chuyên dụng của hắn xem bộ phim con heo vừa này hắn chưa kịp đóng vậy! Hắn ở tầng chín, nếu người này mà từ cửa sổ tiến vào thì phải là dạng võ lâm cao thủ đến độ nào chứ! Trong tay hắn đến cả một quả dưa chuột để phòng thân cũng không có a!

Phòng ngủ không bật đèn, lúc người kia quay đầu nhìn Trương Khải Minh, y vì phản quang mà nheo hai mắt, Trương Sao Mai cũng không thể lợi dụng thời cơ tốt nhất này đi bắt cái tên đột nhập nhà dân bất hợp pháp — bởi vì y là một tên siêu siêu đẹp giai!

Này làn da trắng nõn nà, này mái tóc đen dày bóng mượt, này đôi mắt hẹp dài, này con ngươi xanh xám loé ánh vui thích khoái trá...Mĩ nam ôm lấy Trương Khải Minh, chôn đầu vào cổ hắn, như thể ngửi hương hoa tươi mà hít vào một hơi thật sâu.

Trương Khải Minh không biết là mình nên kinh hay nên hỉ, chỉ thấy tay chân lạnh ngắt, tứ chi vô lực, không thể động đậy nổi.

“Thật muốn nếm một ngụm.” Mĩ nam cọ chóp mũi vào động mạch Trương Khải Minh, chất giọng trầm thấp trong suốt, hơi thở ấm áp phun lên cổ hắn.

Nếu không phải cái giọng điệu như muốn xé động mạch của hắn ra, sau đó hút máu hút tuỷ của hắn thì, hết thấy đều vô cùng tốt đẹp.

2. Chương 2: Không Đúng

Chuyện này không đúng!

Trương Khải Minh có bằng đại học chính quy ngành hoàng, là một người được giáo dục khoa học giáo dục văn minh, hẳn kiên quyết không thể tin trên đời tồn tại ‘Muối tinh’ đã thế ‘Muối tinh’ còn là mỹ nam được!

Hơn nữa không phải chỉ có muối cái mang thai mới thích hút máu, đại đa số muối đều hút nhựa cây và hoa quả sao! Người ta để tu luyện thành yêu quái ít nhất cũng mất một nghìn tám trăm năm, muối y thân hình bé tí yếu xìu thực sự có thể chịu qua mùa thu gió lạnh mùa đông tuyết giá sao! Y chẳng lẽ giống Tôn Ngộ Không hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa rồi nhảy ra từ tảng đá sao!

Muối huynh chuyện này thực sự không đúng a!

Trương Khải Minh nhìn mỹ nam ‘Viu’ một cái biến trở thành con muối mất thường khó thấy, lại một lần nữa mặt than nội tâm gào rú.

Đương nhiên ngữ khí của hắn cũng nghiêm túc hết như khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi của hắn:

“Nếu đây là tiết mục ảo thuật, xin hãy nói cho tôi biết camera ở đâu. Tôi nghĩ với tư cách là một người mẫu, tôi hẳn là nên bày vẽ mặt ưu nhã đẹp trai cho quý khán giả. Hơn nữa dù là đài truyền hình, cũng không thể tự tiện xâm nhập nhà dân.”

Vừa nãy hắn ở trong phòng ngủ thiếu chút thân thiết với phim con heo đó! Nếu để người ta quay được tung lên mạng chế thành một bộ phim con heo khác, sẽ chẳng có ai cho hắn tiền diễn đâu! (Coi bộ sai trọng điểm thì phải.)

Muối huynh lại ‘Viu’ một cái biến về mỹ nam, lười biếng nói, “Người không tin cũng không sao, chỉ cần chấp nhận sự thật là được.”

Trương Khải Minh, “...”

“Cùng ta như hình với bóng, hơn nữa phải cung cấp máu tươi cho ta. Còn nữa, không được dùng vẽ mặt để chữi bậy.”

Y không phải là muối à, sao nghĩ mấy ý mà y đều đọc ra đúng hết trơn vậy!

Lúc sau, Trương Khải Minh trong đầu đang nung nấu ý định giải thích cho y hiện tại là xã hội pháp chế của thế kỷ hai mươi mốt, dù y có là muối thì cũng nên tôn trọng nhân quyền, chợt nhìn thấy mỹ nam không chút bận tâm tay không xé rách gối ôm của hắn, tiếp theo hung hăng hất bay mô hình anime, hắn liền yên lặng nuốt lời vào lòng.

Trương Khải Minh cảm thấy thân thể hoàn mỹ của mình như Trung Hoa đại lục trong thế chiến thứ hai, hoàn toàn rơi vào tay các cường quốc bên ngoài, bị tùy ý xâm chiếm.

“Thu dọn sạch sẽ chỗ này rồi, lại đây ngủ đi.”

Mỹ nam nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, đôi mắt dài hẹp hơi nheo lại. Cách y không xa, di hài của gối ôm và mô hình đang lẳng lẳng nằm đó.

Trương Khải Minh nội tâm giãy dụa, cuối cùng vẫn không đấu lại được áp lực của cặp mắt xanh xám kia, ôm di hài của hai người bạn thân thương bỏ vào túi.

Sau đó...

“Tôi còn chưa đánh răng rửa mặt, thật đó.”

“Ta biết, nhưng không phải mới rồi người đang chuẩn bị đi ngủ sao?”

Trương Khải Minh nháy mắt dính hai đờn nghiêm trọng: Một là bản tính lười thôi của hắn bị lôi ra ngoài ánh sáng, hai là hắn thế nào lại có cảm giác không rửa mặt đánh răng đã nằm bên cạnh đối phương sẽ là mạo phạm mỹ nhân.

Quả nhiên là một tên mặt đẹp không hơn không kém.

“Không đánh răng khó chịu lắm. Chỉ hai phút thôi, sẽ quay lại liền.”

“Đúng là khó chịu.” Nam nhân nói đi xuống giường, “Cùng đánh răng đi.”

Trương Khải Minh vừa đi vừa cân nhắc, vừa rồi ý của nam nhân là vì hắn đòi đi đánh răng mới chịu đi ngủ nên khó chịu, hay là thấy hắn không đánh răng đã ngủ nên khó chịu nhỉ?

Đi vào buồng vệ sinh, lúc Trương Khải Minh cầm bàn chải đánh răng, nam nhân bên cạnh ‘Viu’ một cái biến đi toàn bộ quần áo trên người, đứng dưới vòi hoa sen tắm rửa. Hắn rời đường mắt, nghĩ thầm, quả nhiên là vì hắn không đánh răng nên khó chịu rồi.

Đánh răng rửa mặt xong, nam nhân kia cũng tắm xong, nhưng không mặc (biển?) ra quần áo nữa. Y còn cao hơn Trương Khải Minh một chút, vai rộng eo thon chân dài, cơ thể không quá cường tráng, song toàn thân đều toát lên vẻ nam tính.

Nam nhân cong khoé môi, như cười như không nói, “Lại đây tắm đi.”

Trương Khải Minh bất tri bất giác nhận ra, hắn là một tên Gay, đột nhiên ông trời ban thưởng cho hắn một mỹ nam cường thể như vậy quả thực hắn hưởng thụ không nổi! Hưởng ‘thụ’ không nổi!

Nhờ mà y là thẳng, thế thì hắn có nguyện ý ‘thụ’ cũng không có phúc hưởng thụ! Vô phúc hưởng thụ! Hai mắt nhắm lệ! Đau lòng xiết bao!

3. Chương 3: Chung Giường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trương Khải Minh nghĩ đến bản thân mình ngoại trừ gầy thì vẫn là gầy, đáng người không nuốt lắm, tai bắt đầu nóng lên. Không được, còn tiếp nữa mặt sẽ đỏ mất, kiềm chế áp lực!

Trương Khải Minh, “Sáng tôi mới tắm rồi.”

“Không được, không tắm ta hút máu thế nào?”

“Anh nói thật?” Trương Khải Minh vẫn coi chuyện nam nhân nói mình là con muỗi làm trò cười.

Nam nhân nhướn mày, coi bộ khinh thường trả lời vấn đề này.

Tắm xong hút máu...Trương Khải Minh hồi tưởng cảnh tượng khi hai người mới gặp hắn bị y ôm cổ ngồi ghế, sau đó miệng nam nhân nhô ra hai chiếc răng nhọn, cắn xé động mạch hắn, máu tươi phun toé loe lên màn hình.

“Hút thế nào?”

“Ừm, đại khái là giống như người nghĩ.”

“Vậy tôi nguyện ý thôi chết.”

Nam nhân búng tách một cái, quần áo trên người Trương Khải Minh đột nhiên biến mất không thấy đâu, “Mau tắm đi.”

Trương Khải Minh bị lực lượng thần bí này làm cho kinh sợ, ảo thuật không thể cởi quần áo của hắn nhanh như thế được, mà hắn còn chẳng cảm giác được gì nữa. Là thật sao? Yêu quái? Lời y nói đều là thật?

Đầu óc Trương Khải Minh trống trống, bị một tên đàn ông ra lệnh chỉ huy tắm rửa.

Giường trong phòng ngủ là giường đôi, trước kia hơn một nửa giường là gối ôm chiếm cứ, cho nên trên giường không có cái gối đầu thứ hai.

Gối ôm có thể đảm nhận chức vụ gối đầu vừa này cũng đã bỏ mạng.

Trương Khải Minh nhìn giường, năng lực tự hồi quay trở lại, “Anh ngủ ở đây? Gối đầu cho anh dùng, tôi không sao cả.”

Nam nhân không nói lời nào, trực tiếp trèo lên giường, xếp ỏn thoả gối đầu xong, vỗ vỗ nệm ý bảo Trương Khải Minh lại đây.

Trương Khải Minh nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của nam nhân, cảm thấy gối đầu hôm nay mềm mại kì lạ, “Anh thực sự là yêu quái?”

“Hừ.”

“Thế bên ngoài còn yêu quái nào khác không, cũng là động vật biến thành à? Có phải ngồi thiền tu luyện hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa gì gì đó không?”

“Ta muốn hút máu.”

“...” Trương Khải Minh ấy thế mà quên bém chuyện này, “Tốt xấu cũng thoả mãn lòng hiếu kì của tôi rồi mới để tôi chết chứ.”

“Sẽ không chết.” Nam nhân nói xong liền nâng nửa người chặn Trương Khải Minh, hai tay đặt hai bên sườn hắn, sức mạnh vượt trội không chừa bất cứ khả năng giãy dụa nào.

Trương Khải Minh định cúi đầu xuống, lại bị nam nhân dùng đỉnh đầu nâng cằm hắn về tư thế ngửa cổ, sau đó hắn run lên như điện giật —nam nhân đang nhẹ nhàng gặm cắn nơi gần xương quai xanh của hắn, sau đó mở ám nút vào.

Ngứa ngứa, tê tê, đau đau, phân không rõ là cảm giác gì, nhưng tóm lại là hắn có phản ứng, bị phát hiện nhất định sẽ bị đánh cho coi.

Nam nhân đứng lên, liếm môi nói, “Hương vị không tồi.”

Cánh môi vừa hút máu trở nên tươi đẹp đỏ thắm, đôi mắt xanh xám loé ánh sáng nguy hiểm. Trương Khải Minh nuốt nước miếng, tâm nói nếu y là Gay, mình làm 0 chắc cũng được.

Nam nhân nằm nghiêng sang bên cạnh, mặt đối mặt với Trương Khải Minh, nói, “Ta không rõ các yêu quái khác lắm, nhưng người có thể hỏi chuyện của ta.”

Trương Khải Minh, “Anh tên là gì, ai đặt?” (Nội tâm: a a a a a a thực ra y muốn ‘thịt’ mình đúng không, mình phải cố gắng bị ‘thịt’ mới được!)

Nam nhân, “Người họ gì?”

“Trương, cung trường trương (cánh cung mở rộng), tôi tên là Trương Khải Minh, khả minh tinh (sao kim).”

“Trương Văn, ta tự mình đặt.”

Trương Khải Minh sững sốt một chút mới có phản ứng, nam nhân tên là Trương Văn, không biết là trùng hợp hay là... Y mượn họ của hắn? Tính hướng của người này có lẽ không thẳng đến vậy, quả nhiên là y muốn ‘thịt’ mình rồi!

Trương Khải Minh nháy mắt hăng hăng như đánh tiết gà, cao quý lãnh diêm gì cũng quẳng tuốt sau đầu, bao nhiêu rít gào vốn đều giấu trong nội tâm giờ thốt ra miệng, “Bình thường anh hay làm gì? Chơi điện tử à? Chúng ta có thể cùng nhau đánh Dota!”

Ngữ khí thần nhiên của Trương Văn như hắt một bát nước lạnh lên đầu Trương Khải Minh, “Vừa nãy không phải người muốn hỏi yêu quái tu luyện thế nào sao?”

QAQ Y căn bản chẳng có ý định tìm hiểu sâu sắc đối phương, lẽ nào mình tự mình đa tình! QAQ Chắc chắn là lỗi của mặt đẹp rồi!

Khụ, đời này Trương Khải Minh cũng không có cơ hội biết, Trương Văn cố ý nói sang chuyện khác là bởi không muốn xấu hổ. Lần đầu y hoá thành hình người chính là ở trước mặt Trương Khải Minh khi đó, trước kia ngoại trừ bay vo ve thì chính là bay vù vù, nào có làm việc gì khác, sao có thể chơi trò điện tử gì chứ.

** Lần trước quên mất máy dụng cụ của bạn Minh:

Gối ôm cơ thể: Là cái gối có hình chữ nhật, kích thước tầm người thường, vỏ gối có in hình 1 nhân vật nào đấy, thường là anime hay yaoi.

(Phần gối bên trong thì thể này)

Mô hình:

.

(Tui đã chọn mấy cái hình trong sáng nhất rồi đó, còn nhiều cái thú tính và sặc xy hơn nhiều, chắc, sao mà anh Minh trạch dữ dội đến độ này vậy O.O)

4. Chương 4: Hương Vị

Trương Khải Minh không biết rốt cuộc tối qua Trương Văn có ngủ được hay không. Đêm qua hẳn đang được phở cập một đồng tri thức tạp nham về tu tiên (yêu?) thì ngủ mất, mà hẳn lúc ngủ thì, không đến nổi lặn lội trái phải nửa đêm múa quyền, nhưng nếu có chẳng may coi Trương Văn là gối ôm cơ thể mà ôm cứng ngắc thì...

Chắc là yêu quái không cần ngủ đâu. Trương Khải Minh an ủi, trộm nhìn khuôn mặt khi ngủ của Trương Văn trong ngực mình.

Lông mày không dày, ở cuối đuôi hơi xéch lên, có vẻ hần khí mười phần. Cặp mắt dài hẹp, lông mi đậm nét, hơi cong cong. Mũi rất thẳng, nhưng không khoa trương như người phương Tây, nói tóm lại vẫn là một mũi nam tử có vẻ đẹp đậm chất á đông.

Khi cười lên mắt sáng long lanh, khoé miệng vẽ thành đường cong dễ nhìn, theo cách gọi bình thường thì là một người đẹp trai hiếm có nhưng không yêu nghiệt.

Lúc tỉnh khí thể không mãnh liệt như vậy thì tốt biết bao.

Để không kinh động Trương Văn, Trương Khải Minh vẫn duy trì tư thế khi hắn mới dậy: hai tay vòng quanh cổ Trương Văn, hai chân quấn lên chân Trương Văn, nửa người bám lên người đối phương.

Chóp mũi nghe được hương thơm thoang thoang của Trương Văn, đã thế hắn còn nhìn khuôn mặt y y đến yy đi, như vậy cứ như vậy, sau đó giữa hai chân có thứ gì đó ngóc đầu dậy.

Bi kịch. Trương Khải Minh nghĩ, đối phương có thể không phải Gay, bị phát hiện nhất định sẽ chết cực kì cực kì thảm khốc!

Cố không làm ồn đánh thức đối phương, Trương Khải Minh vội vàng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, không dám nhìn Trương Văn, nhảy xuống giường định chạy vào phòng vệ sinh.

Kết quả hần mới nhồm lên đã bị ôm eo, ngã ngồi xuống giường.

Nửa người Trương Văn đè lên người hần, đầu cọ trên lưng hần dịch dần lên, cuối cùng gác cằm lên vai phải của hần, lười biếng nói, “Ta còn chưa ăn sáng đâu.”

Hơi thở ấm áp phả lên mặt, Trương Khải Minh mặt đỏ bừng, hạ thân dưới quần ngủ giấu không nổi, trong đầu hần chỉ còn đầy ba chữ — đi đòi rồi!

Trương Văn giữ nguyên tư thế làm một cái ô mai trên cổ hần, chuẩn xác mà nói là hút tí máu làm bữa sáng. Sau khi kết thúc y thoả mãn liếm môi, “Hương vị so với đêm qua còn tốt hơn nhiều.”

Trương Khải Minh đại ra, cầu nguyện nơi nào đó không bị phát hiện.

Trương Văn có chút dăm chiêu nói tiếp, “Vì sao nhỉ? Là vấn đề thời gian, hay là vấn đề trạng thái? Ta phải nghiên cứu mới được.”

Trương Khải Minh, “Hử? Nghiên cứu cái gì?”

“Vì sao máu uống ngon thế.” Trương Văn dứt lời đứng thẳng dậy, “Còn chưa rửa mặt đánh răng.”

Trương Khải Minh lấy lại tinh thần, hạ thân đã nhuyễn xuống tương đối, liền theo y vào toilet đánh răng rửa mặt. Trương Văn như cũ mau chóng đi tắm.

Trương Văn, “Vẫn là xuống lầu tập thể dục buổi sáng rồi đi mua bữa sáng à?”

“Ừ...Sao anh biết?” Trương Khải Minh nghĩ nghĩ, chắc là trước khi biến thành người y đã thấy.

“Đúng vậy.” Siêu sao đọc mặt Trương Văn nói, “Có thể không đi không, theo giúp ta nghiên cứu.”

Trương Khải Minh trực giác cái nghiên cứu “Máu vì sao uống ngon” quý dị này không phải là chuyện gì tốt, “Không được, tôi làm người mẫu phải duy trì dáng người, nếu không sẽ thất nghiệp.”

Trương Văn, “Được rồi.”

Trương Khải Minh mở cửa xuống lầu, Trương Văn theo phía sau, quần áo trên người không biết từ khi nào biến thành áo ba lỗ bó sát và quần ngắn, càng lộ ra dáng người hoàn mỹ.

Đây là muốn cùng nhau chạy bộ à. Trương Khải Minh nghĩ thầm.

Sau đó hai người thực sự cùng nhau chạy trong vườn hoa dưới lầu. Trương Khải Minh một thân mồ hôi từ sống lưng chảy xuống ròng ròng, Trương Văn thì nhẹ nhàng khoan khoái, bước chân nhẹ tênh chạy theo.

Chạy bộ xong hai người sống vai đi mua bữa sáng, Trương Khải Minh lấy tay lau mồ hôi, lại bị Trương Văn bắt lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi.

“Lúc ra mồ hôi hương vị cũng không tồi.” Nói xong y cũng không ngại bẩn, ngậm một ngón tay hắn vào miệng hút.

Trương Khải Minh suýt bị hù chết, muốn rút tay nhưng không rút được, may mắn xung quanh không có ai chú ý tới.

“Hương vị không giống buổi sáng lắm.” Trương Văn trầm tư nói, “Xem ra là lúc j j (khi cái gì đó ngẩng cao đầu hãnh diện hưng phấn) máu có hương vị tốt nhất rồi.”

Trương Khải Minh cảm giác như mình “Ầm” một tiếng bị đốt thành tro bụi.

5. Chương 5: Sofa

Trương Khải Minh mua một vỉ bánh bao nhỏ mang về, ở nhà có máy làm sữa đậu nành, trong tủ lạnh có bánh mì và hoa quả, không biết Trương Văn có ăn không. Có lẽ còn có thể biểu diễn cho y xem công lực nhiều năm làm sữa đậu nành của hắn!

Hai người về đến nhà, Trương Khải Minh mở TV, cũng không để ý trên màn hình chiếu cái gì, có tiếng là được. Hắn đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng, Trương Văn an vị ngồi trên sofa, một hồi xem TV, một hồi nhìn hắn.

Trương Khải Minh muốn hỏi Trương Văn có ăn bữa sáng không, kết quả vừa nghiêng đầu ra ánh mắt hai người đã chạm nhau. Vốn tưởng rằng sẽ xấu hổ, nhưng trong mắt người nọ hiện lên ý cười nhàn nhạt, xấu hổ nháy mắt tiêu tan, ngược lại có cảm giác như hai người đã quen nhau cả một đời.

“Có chuyện gì mà cười vui vẻ vậy?” Trương Khải Minh hỏi.

“Ta cười sao?”

Trương Khải Minh chuyển mắt nhìn xuống môi y, rất mỏng, màu sắc nhàn nhạt, một chút dấu vết chứng tỏ y cười cũng không có. Trương Khải Minh lại nhìn lên mắt y, bên trong chỉ còn vẻ trêu tức, giống như vừa rồi hắn nghĩ y cười chỉ là ảo giác.

Thực ra cái tên này là ngao kiều biệt nữ muộn tao....đúng không? Trương Khải Minh không chắc chắn lắm, có lẽ đây ngã y không phải là không có hy vọng.

“Ăn bữa sáng không? Còn có cả hoa quả đó.” Trương Khải Minh nhớ lại mục đích ban đầu của mình.

“Ừ. Lấy ít đào ra.”

Trương Khải Minh làm hai phần sữa đậu nành, tâm tình sung sướng, còn lấy đào và bánh mì trong tủ lạnh ra. Nướng bánh mì, bỏ đào thành miếng, đúng là lâu chưa cần cù chăm chỉ như vậy rồi.

Trương Văn dùng tăm xiên vào từng miếng từng miếng đào ăn, sữa đậu nành và bánh mì đều để qua một bên.

Trương Khải Minh ăn vài miếng thấy Trương Văn không ăn, sợ sữa đậu nành tình yêu vất vả làm được hương vị không ổn, đành phải nói, “Bụng rỗng ăn hoa quả không tốt cho dạ dày đâu, ăn ít đồ kia trước đi.”

Trương Văn quét hần một lần từ cao xuống thấp, “Không sao, ta chờ ngươi ăn rồi nói sau.”

Trương Khải Minh đành phải đẩy nhanh tốc độ ăn, bánh bao bị nghẹn trong cổ họng mấy lần, miễn cưỡng uống sữa đậu nành nuốt xuống. Vội vội vàng vàng ăn xong, hần ngẩng đầu giương mắt nhìn Trương Văn.

Trương Văn, “Xong rồi?”

Trương Khải Minh gật gật.

Trương Văn, “Ừm...Không ngờ ngươi lại tích cực như vậy. Ta còn tưởng ngươi không thích.”

Trương Khải Minh mặc danh kì diệu, hỏi, “Có gì mà thích hay không, tôi sao lại không cho anh ăn?”

Trương Văn vui vẻ cười, không phải là kiểu cười hơi nhếch khoé miệng, cũng không phải là kiểu cười mắt loé sáng nhưng mặt thì không chút thay đổi, mà là một nụ cười đích thực, cười từ tận đáy lòng. Sáng lạn đến chói mắt.

Nụ cười này, Trương Khải Minh như thấy, lại như không thấy. Hần muốn chụp một tấm ảnh lưu giữ, chợt nhớ ra hai mắt mình không thể chụp ảnh, chỉ biết ngây ngốc chờ dẫn chảy nước miếng, hết như một tên mê gái.

“Ngươi thích là tốt nhất.” Trương Văn kéo Trương Khải Minh đang lâm vào ngu si ngơ ngác tới sofa, hai chân quỳ hai bên sườn Trương Khải Minh, khồng chế hần giữa cơ thể mình và sofa.

Tư thế có cảm giác áp bách này thành công khiến Trương Khải Minh hoàn hồn.

Trương Khải Minh ngẩng đầu, vừa khéo thấy cái cằm thon nhọn và đôi môi mỏng của Trương Văn, không khỏi nuốt một ngụm.

Sau đó hắn cảm giác có một đôi tay lạnh lạnh mò vào quần áo, từ thắt lưng thanh mảnh chậm rãi vuốt ve dần lên trên. Trương Khải Minh theo bản năng cuộn người lại, vô tình kẹp tay đối phương trước ngực mình.

Trương Văn cũng không giận, thuận theo tư thế vuốt ve hai điểm trước ngực hắn.

Cả người Trương Khải Minh run rẩy, muốn nhéch người ra chỗ dựa lưng của sofa, đành phải nghiêng mạnh một cái, đáng tiếc lại ngã về vị trí cũ.

“Dừng...” Mợ, tôi thực sự không phải dục nghênh hoàn cự (đã muốn còn chối), dừng đề lên nữa! Anh đây vẫn là xử nam a a a a, không biết là nên kích động hay nên phản kháng đây! Mợ đầu óc hỗn loạn quá, hoàn toàn không thể tự hồi! Cứu mạng!

Dù sao kết cục chính là Trương Khải Minh thân nhũn eo mềm dễ dàng bị đẩy ngã.

Ta sẽ không nói cho người biết vừa yêu yêu vừa hút máu hương vị tuyệt đến độ nào đâu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngay hôm sau đã lăn lộn trên giường có vẻ hơi đột ngột, nhưng tôi cảm thấy để hai người đàn ông yêu nhau, ngoại trừ nhất kiến chung tình, cách nhanh nhất chính là lên giường hự hự mà yêu!

Dù sao đây cũng chỉ là một đoạn văn nho nhỏ thôi mà!

.

6. Chương 6: Ăn

Lúc trước Trương Khải Minh còn yy các loại với Trương Văn, nhưng sau khi thực sự bị người ta ăn sạch sành sanh, liền thay đổi không dám phát ngôn nữa câu.

Hai người tắm rửa, Trương Khải Minh nhìn đồng hồ vẫn chưa đến mười giờ sáng, còn phải chịu đựng cả

một ngày dài. Hắn không dám hỏi Trương Văn nghĩ thế nào, muốn biết nói chuyện yêu đương là gì sao? Hai người câu thông còn gặp chướng ngại, chắc hỏi cũng không tìm được đáp án.

Trương Khải Minh biết thói quen tìm cơ trốn tránh của mình lại phát tác, nhưng nếu có thể thoát khỏi cái tính này, một người dễ nhìn như hắn quả thực không đến nỗi độc thân hơn hai mươi năm.

Nếu lần này dừng cảm một chút, có thể sẽ nắm lấy tình yêu chăng?

Trương Khải Minh tự tiếp thêm dũng khí cho bản thân, hít sâu, song khi thấy Trương Văn bình thản ung dung xem TV, chớp mắt cả người héo rũ.

Trương Văn có tuyệt kỹ nhìn mặt đọc tâm, nhất định biết hắn đang rối rắm điều gì, nhưng y không tỏ một chút thái độ nào cả!

Trương Khải Minh tâm loạn như ma, cúi đầu tiến vào phòng ngủ. Buồn bực muốn đập cửa một cái, vậy mà vẫn nhẹ nhàng đóng cửa, sợ quấy rầy Trương Văn.

Hắn nằm trên giường, gối ôm và mô hình đều không có, cả người đều khó chịu thiếu thiếu, đành phải co người lại. Suy nghĩ trong đầu cứ đổi tới đổi lui, lúc thì cảm thấy cuộc đời nát bét suýt rơi lệ, lúc lại ảo tưởng cảnh tượng mình và Trương Văn bên nhau, nhịn không được ngáy ngồ cười.

Cuối cùng, Trương Khải Minh phải nhủ chính mình, đừng có rườm rà rách việc như phụ nữ nữa, không phải chỉ là lên giường thôi sao, xử nam đúng là phiền toái! Nghĩ đến đây hắn cảm thấy không còn phiền muộn như ban nãy, nam tử hán đỉnh thiên lập địa, phải tỉnh táo lại!

Ngắn ngủi một buổi sáng, thân mệt tâm càng mệt hơn, Trương Khải Minh nghĩ thông suốt xong mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Khi tỉnh lại hắn thấy Trương Văn nằm bên cạnh, giống một đứa trẻ con cúi đầu nghịch tay hắn. Trương Khải Minh không xấu hổ nữa, chỉ thấy lòng tĩnh như nước lặng, không còn cảm giác động tâm rối loạn.

Trương Văn phát hiện hắn tỉnh, cũng không ngẩng đầu, nói, “Sao lại thừa dịp ta không chú ý, trộm trốn đi?”

“Đâu có, tôi vẫn ở nhà đó thôi.”

“Ở nhà cũng không được rời khỏi tầm mắt của ta.”

Người này thật là ngang ngược. Trương Khải Minh dở khóc dở cười, không biết nên trả lời thế nào.

Trương Văn, “Vừa rồi ta tự hỏi.”

“À.”

Trương Văn, “Chúng ta có phải nên nói chuyện yêu đương không? Đừng không có tinh thần như vậy, ta không biết gì về thế giới của nhân loại cả.”

Trương Khải Minh lượng pin phục hồi 20%, CPU bắt đầu chậm rãi hoạt động, “Anh biết yêu đương là gì không? Đó là chuyện của nam và nữ. Cho dù anh có là muối thì cũng biết phải đi tìm muối cái chứ.”

Trương Văn, “Không phải chúng ta đã làm rồi sao? Cảm giác tốt lắm, ta cũng rất thích em. Hai người cùng thích nhau nên nói chuyện yêu đương, đúng không?”

Trương Khải Minh đỏ bừng mặt, may mắn Trương Văn cúi đầu, không bị y phát hiện. Hắn ra vẻ trấn định, “Anh nói cùng thích nhau cái gì chứ...”

Đang định tỏ vẻ sĩ diện, ai ngờ Trương Văn đột nhiên ngẩng đầu lên, như cười như không nói, “Mặt đỏ vậy, ồm rồi sao?”

Trương Khải Minh, “...” Mất mặt muốn chết.

Hắn rời giường, nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn cơm trưa. Trương Khải Minh vừa tỉnh ngủ, không đói lắm, bèn định để sau hai giờ chiều mới ăn, ghép luôn thành cơm chiều. Bởi vì người mẫu yêu cầu về ngoại hình rất cao, ngàn vạn lần không thể béo lên được.

Trương Khải Minh hỏi ý kiến của Trương Văn, Trương Văn lại như cười như không nói, “Buổi sáng mới ăn rồi, còn muốn nữa sao?”

“...” Trương Khải Minh biết ‘Ăn’ trong mồm Trương Văn có ý gì, nhưng vẫn nhin không được như mẹ trẻ hỏi thêm một câu, “Vậy anh không cần ăn cơm à, tôi nói chính là ăn bình thường ấy, cơm bánh mì gì đó.”

“Không cần, hiền thê ạ. Chỉ cần em nuôi mập bản thân rồi cho ta ăn là đủ rồi.”

...Cuộc sống sao mà quá khó vượt qua!

Trương Khải Minh phát hiện, Trương Văn trước và sau khi yêu quả thực đúng là hai người khác biệt, trước thì lạnh lùng kiêu ngạo, giờ thì triệt để hoá thành một tên lưu manh!

Đương nhiên vẫn không nói nhiều lắm, nhưng mở mồm ra là ‘Ăn’, không thì là ‘Bà xã em còn gầy nữa sẽ không ăn được đâu.’

Trương Khải Minh vốn mới nếm thử j j, hẳn là phải trong thời kì thực tuỷ tri vị (thử một lần còn thòm thềm thêm lần nữa), vậy mà lại bị người ta ăn đến nỗi không còn muốn nếm thêm nữa. Cho dù Trương Văn là yêu quái, tinh lực vô hạn, nhưng hẳn là người thường hiểu không! Còn tiếp tục như vậy nữa sẽ tình tấn nhân vong mất!

Nhưng nếu hẳn dứt khoát tỏ thái độ cự tuyệt, Trương Văn sẽ làm bộ “Tình nhân hẳn phải bình đẳng, vốn định cho em ở mặt trên”, sau đó Trương Khải Minh sẽ về mặt hân hoan lao tới, kết cục mặt ướm đầm lệ lui ra.

Ba ngày suy sụp chán chường trôi qua, Trương Khải Minh nhận được thông báo, ngày mai đi làm.

7. Chương 7: Khổ Nao

Trương Khải Minh nói chuyện với quản lý, mang Trương Văn vào phòng chụp ảnh cùng.

Vốn hẳn định để Trương Văn ở nhà, dù sao khuôn mặt của y rất dễ thu hút người khác, trong giới người mẫu lại không quá sạch sẽ. Tóm lại là Trương Khải Minh lo lắng lắm.

Thế nhưng Trương Văn không chịu, nói y để ý y liền nghe với thái độ chẳng bận tâm, nghe đến phiền liền lấy vũ lực trấn áp. Trương Khải Minh trong giới người mẫu hỗn độn ngàn bụi hoa không vương một tán lá, gặp đến Trương Văn liền hoàn toàn bất lực không có cách nào. Quả nhiên là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Trong đội có rất nhiều người chào hỏi Trương Khải Minh, hẳn không mẫn không nhạt đáp lại, có chút lạnh lùng.

Trương Văn không khỏi nhớ đến cảnh tượng hai người mới gặp. Hẳn khuôn mặt nghiêm túc cứng nhắc nói cho dù là ảo thuật biểu diễn trên truyền hình cũng không thể tự tiện xâm nhập nhà dân, sau hai người thần nhiên chân thành tiếp xúc, như keo như sơn, chỉ ngắn ngủi vài ngày, lại như đã qua mấy đời.

Trương Khải Minh cũng có cùng cảm giác như vậy. Hẳn đã quen khoác lớp vỏ lạnh lùng, cự tuyệt ý tốt của người ngoài. Sao lại đột nhiên ở bên Trương Văn? Nhất kiến chung tình? Vậy tình yêu mà hẳn đã từng kiên trì đâu rồi?

Nhiệm vụ của Trương Khải Minh hôm nay là chụp ảnh quảng cáo cho một công ty thời trang dành cho nam giới, chủ đề là sức sống ngày hè. Hẳn một thân áo thun quần soóc màu sắc tươi sáng, tóc nhuộm vàng, được chuyên viên trang điểm make up thành mười bảy mười tám tuổi, đứng dưới đèn chiếu, đột nhiên về mặt hoảng hốt ngơ ngác.

Nhiếp ảnh gia phần nộ gõ mặt bàn, mắng hẳn xối xả, Trương Khải Minh mới tỉnh táo lại.

Trương Văn không vui, còn chưa kịp làm gì nhiếp ảnh gia, đã bị Trương Khải Minh dùng mắt ra hiệu ngăn cản.

Người này thoát nhìn ngang ngược, nhưng ở ngoài vẫn biết nghe lời lắm. Trương Khải Minh tìm cảm giác vui vẻ, vội vàng vứt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, dưới ống kính nở nụ cười vô tâm vô phế.

Tiếp theo chụp ảnh diễn ra rất thuận lợi. Dù sao hắn là một người có thực lực được người trong đội công nhận, bình thường hay chìa cái mặt lạnh lùng xa cách, song khi làm việc liền như thay đổi thành người khác, chụp chủ đề gì cũng có thể diễn giống như đúc. Cho nên tuy không hợp đàn nhưng vẫn có thể có một vị trí không tồi trong đội.

Đương nhiên cũng có người không vừa mắt với hắn, muốn xa lánh hắn, nhưng chưa có cơ hội moi móc khuyết điểm của hắn.

Trương Văn vẫn ngồi một góc, nhìn Trương Khải Minh dưới ánh đèn. Trương Khải Minh cũng nhìn về phía y, ánh mắt chạm nhau, Trương Khải Minh có khi bày vẻ mặt kinh ngạc hưng phấn khi gặp được bạn, có khi phát tay như muốn chào hỏi từ xa, thậm chí còn có sức hút hơn cả diễn viên, Trương Văn suýt nữa đã không khống chế được biểu tình của mình.

Song khi buổi chụp kết thúc, Trương Khải Minh rời khỏi khu vực chụp ảnh, đối mặt với lời tán dương hay ân cần thăm hỏi của đồng nghiệp, hắn vẫn như trước không mặn không nhạt đáp lại đôi câu.

Quả thực là tách biệt với thế giới bên ngoài.

Trương Khải Minh dẫn Trương Văn rời đi, trên đường không chút khách khí từ chối lời đề nghị ký hợp đồng với Trương Văn của quản lý, lãnh mặt dọa lui một người khác đang có ý đến gần.

Thẳng đến khi tới cổng công ty, Trương Văn nắm tay Trương Khải Minh, bước chân nhিপ nhàng đi chuyển, vẻ lạnh lùng quanh thân Trương Khải Minh mới giảm xuống.

Trương Văn, “Em không thích bọn họ?”

Trương Khải Minh, “Không có, tôi với ai cũng đều như vậy.”

Trương Khải Minh thực sự không thù địch ai cả.

Hắn hình tượng tốt, thu nhập không thấp, thường xuyên có người tiếp cận. Trương Khải Minh nghĩ tình yêu nên là cả đời bầu bạn với một người, đạo lý này không bao giờ thay đổi. Những người đó tiếp cận hắn chỉ vì bị vẻ ngoài hấp dẫn, sao có thể yêu thực lòng, kết quả đương nhiên bị hắn coi như đôi giày hồng vứt đi.

Trương Khải Minh cảm thấy tình yêu đích thực không phải là thứ theo thời gian sẽ dần nhạt nhòa phai mờ, giống như trong tim hắn vẫn luôn nhớ rõ người kia, cho dù đã nhiều năm không gặp.

Trương Khải Minh cảm thấy việc mình nhiều năm từ chối lời tỏ tình của người khác giống như thủ tiết, dành cho người chôn sâu tận đáy lòng mãi không thể quên.

Nhưng khi Trương Văn xuất hiện, tựa như tình yêu, rồi lại khiến hắn hoài nghi tình yêu.

Trương Khải Minh một mặt thấy mình già mồm cái lão, một mặt thấy mình đúng là ngây thơ khó tìm trong xã hội hiện nay. Nhưng tình yêu là gì? Hắn và Trương Văn mau chóng gần bó liệu có phải vì quá cô đơn tịch mịch? Có nên ở bên nhau hay không?

Hắn muốn mình và Trương Văn tách ra vài ngày, bình tĩnh suy ngẫm về mối quan hệ của hai người. Nhưng mà...Trương Văn có thể hiểu và đồng ý ý kiến này của hắn không? Nhớ tới quá trình nói hết lí lẽ sáng nay với Trương Văn, Trương Khải Minh quyết định không làm chuyện vô dụng nữa.

Bất luận thế nào cũng phải giải quyết chuyện này!

8. Chương 8: Tươi Sáng

Thói quen sinh hoạt của Trương Khải Minh rất tốt, ngủ đúng giờ dậy đúng giờ, chưa có hôm nào ngừng tập thể dục buổi sáng. Tuy rằng hơi gầy quá, nhưng mấy năm gần đây cơ hồ chưa từng sinh bệnh.

Nhưng hôm sau sau khi đi làm về, sáu giờ sáng, hắn dưới tác động của đồng hồ sinh học giãy dụa tỉnh dậy. Hai mắt đau đến không mở ra được, cổ họng nóng như bốc hỏa, chắc là sốt rồi.

Lâu không sinh bệnh đột nhiên bệnh ập tới, chính là lại càng nặng hơn so với bình thường. Trương Khải Minh biết mình hẳn là nên đứng dậy đi đến bệnh viện, hoặc không ít nhất cũng nên tìm ít thuốc uống, nếu không có thể sẽ lặng yên không tiếng động biến mất khỏi thế giới này. Giống như trên báo từng đưa tin, một bà lão sống một mình sau khi qua đời mấy tháng hàng xóm mới phát hiện, lúc ấy nửa khuôn mặt của bà đã bị con mèo bà nuôi ăn sạch sẽ.

Hắn tay chân vô lực giật giật, mới phát hiện trong ngực mình không phải là gối ôm mềm mại, mà là da thịt bóng loáng co dãn. Trương Khải Minh nhớ ra sự tồn tại của Trương Văn, trong lòng an tâm, ý thức liền chìm trong bóng tối.

Từ đêm qua Trương Văn đã phát hiện ra thay đổi trong cơ thể Trương Khải Minh, hắn hô hấp nặng nề, thân nhiệt tăng cao, còn không động đậy gì. Y muốn gọi Trương Khải Minh tỉnh dậy, muốn hôn lên trán hắn, muốn dùng pháp lực suốt đời đổi lấy bình an cả đời cho hắn. Nhưng khi Trương Văn nâng tay lên, trong đầu y hiện lên ánh mắt của Trương Khải Minh khi kết thúc chụp hình dành cho y.

Động vật có khả năng đọc hiểu biểu cảm mạnh hơn con người rất nhiều, cho nên y chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tâm tư của Trương Khải Minh. Song cái liếc mắt lần này y lại nhìn thấy một ánh mắt quá phức tạp, phức tạp đến nỗi y không thể hiểu được.

Vì thế y hạ tay xuống, trong đêm tối thông qua làn da cảm nhận Trương Khải Minh, thân nhiệt hần thay đổi, hô hấp phập phồng, thở ra ngày càng nhiều không khí đục ngầu. Y như rút tất cả suy nghĩ trong đầu ra ngoài, lạnh lùng nhìn Trương Khải Minh bệnh ngày càng nặng, thậm chí cảm thấy nếu như hần chết có lẽ cũng không thể khiến y kích động.

Trong đêm tối, khi cả thế giới như mất đi sắc màu, sẽ chẳng còn gì có thể khuấy động cõi lòng được nữa.

Có những người khi yêu đến tột cùng, sẽ có xúc động muốn cùng người mình yêu đồng quy vu tận, đại để là sợ hãi mất đi. Dục vọng kiểm soát của Trương Văn rất mạnh, phát hiện Trương Khải Minh vượt khỏi phạm vi y có thể nắm trong lòng bàn tay, khiến y chợt nảy sinh ý niệm huỷ diệt.

Thẳng đến khi Trương Khải Minh tỉnh dậy, sự tin tưởng không lời và ý lại của hần đã kéo lý trí của Trương Văn quay trở lại — y không muốn mất đi sắc màu này.

Trương Khải Minh lúc tỉnh lúc thức, hoảng hốt cảm giác có người đang lau người hạ nhiệt độ cho hần, mát xa huyết vị cho hần, đút thuốc cho hần uống. Trương Khải Minh an tâm tiếp nhận. Thậm chí ngẫu nhiên tỉnh lại, Trương Khải Minh còn vui sướng khi người gặp hoạ nghị, Trương Văn xứng đáng phải hầu hạ hần như hầu hạ tổ tông thể này.

Lâu ngày không sinh bệnh, có sao lại tự nhiên đổ gục? Chính là vì thận hư hiểu không! Là do ai hại hả!

Trương Văn thẳng thốt mơ thấy hình ảnh một huấn luyện viên quân sự cao cao, hần bởi vì uống nước lã bị bệnh, được người kia chăm sóc. Ấy vậy mà cảm giác xao huyền khi đó lại không thể nhớ ra, ngay cả khuôn mặt nhớ nhưng suốt mười mấy năm cũng đã mơ hồ không rõ.

Anh hình như là một người dịu dàng, khi đó xã hội không bao dung đồng tính luyến ái như bây giờ, song anh không hề vì lời bày tỏ của hần mà xa lánh hần. Nhưng sau đó, khi lên đại học đã không còn liên lạc, chỉ có mình hần bị vây trong kí ức.

Trương Khải Minh vốn tưởng rằng mình sẽ dính bệnh nhiều ngày, không ngờ đến chiều tối cùng ngày đã khỏi hần. Mà hần dường như cũng đã đột nhiên nghĩ thông suốt, thậm chí lần đầu tiên chủ động ôm Trương Văn.

Trương Khải Minh vẫn không hiểu yêu là gì, nhưng nháy mắt khi ôm lấy y, hần có thể cảm giác được rõ ràng rằng, hần yêu Trương Văn.

Không làm tên nhu nhược không thể thoát khỏi quá khứ nữa, không sợ gặp thất bại đắng cay, yêu phải giữ lấy, phải trả giá.

Buông cái ôm, tay hai người còn vòng quanh hông đối phương. Trương Khải Minh hơi ngẩng đầu, hơi thở giao triền quần quanh. Hắn hơi hé môi, nghiêm túc nói, “Cắm dục một tháng!”

Ít nhất cũng phải bỏ thận lại cho hắn đã!

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

=====END=====

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Tác giả nói: “Thì ra nguyên nhân thực sự là vì quá cô đơn, không phải không tìm thấy tình yêu, mà là không thể thoát khỏi quá khứ, không phải tương lai quá ảm đạm, mà là quá khứ quá tốt đẹp, không phải không tin vào tình yêu, mà là không tin chính bản thân mình.” (‘Bắc thành thiên nhai’ của Phi Thiên Dạ Tường – cảnh báo cho ai muốn đọc thử bộ này là nó có rất nhiều bom, à mà tác giả là nam đó ~).

Chính bộ này đã khiến tôi lại một lần nữa dấy lên tin tưởng đối với tình yêu!! Kết cục tôi cũng muốn nói ý này, nhưng viết không tốt!

Vốn muốn viết một bộ không khí thoải mái vui vẻ tràn ngập ánh sáng từ đầu tới đuôi, nhưng sâu trong nội tâm tôi vẫn có chút âm u, thế là nó lại lệch lạc thành như thế!!!

QAQ

Giờ bù lại, phần thịt thà sẽ có, phần công sẽ thất bại, phần ngoại sẽ cố gắng thoải mái vui vẻ...

9. Chương 9: Phiên Ngoại : Lần Đầu

Trương Khải Minh ngửa mặt nằm trên sofa, áo bị xốc lên trên thắt lưng, lộ ra khuôn bụng bằng phẳng và mấy cái xương sườn hơi nhô lên. Hắn rất gầy, nhưng quý ở tráng kiện khoẻ mạnh, thân thể rèn luyện mỗi ngày ẩn hiện đường cong trôi chảy. Thậm chí khi gồng lên còn nhìn thấy mấy múi cơ bụng.

Trương Văn hai chân quỳ hai bên sườn hắn, hai tay mò vào trong áo vuốt ve hai điểm đã cứng lên của hắn. Thân trên song song dán lên người hắn, y còn cố ý ngửa đầu lên, để cho hơi thở dồn dập của hai người giao hoà quần quýt, như gần như xa, khát vọng càng thêm nhiều đụng chạm.

Trương Khải Minh vốn có dục vọng với Trương Văn, giờ bị đối phương đùa bỡn, hắn khôn khổ muốn chạy trốn, thân thể lại phản ứng kịch liệt, thậm chí không khống chế được mà ưỡn thắt lưng.

Phần bụng dưới của hai người đang sát sao dán chặt, động tác của Trương Khải Minh ngay lập tức đã bị Trương Văn phát hiện. Thậm chí khổ bộ của Trương Văn còn bị hấn đỉnh mà lay động, cứ như bị thương.

Trương Văn lộ ra biểu tình như cười như không, búng tay một cái, hai người nháy mắt trần truồng, hạ thân trực tiếp đụng vào nhau.

Trương Khải Minh bị kích thích cơ hồ muốn nhảy dựng lên, đáng tiếc bị Trương Văn gắt gao ngăn chặn.

Trương Văn liếm môi, chậm rãi cúi đầu xuống. Trương Khải Minh ngây ngốc nhìn chăm chăm môi y, mãi đến khi đối phương hôn lên chóp mũi hắn, hắn vẫn tiếp tục trợn to mắt.

May mà khi hôn Trương Văn nhắm hai mắt lại, nếu không nhất định sẽ nổi giận cho coi! Trương Khải Minh thấy hai mắt mình như mờ dần, cũng nhắm mắt, đột nhiên chợt cảm giác cánh môi y chạm đến môi hắn.

Trương Khải Minh không nhắm mắt lại nữa, nhìn ngấm vẻ mặt chuyên chú say mê của Trương Văn. Không khí vừa đúng, Trương Khải Minh phối hợp cùng Trương Văn hôn lưỡi, đối với cả hai người đây đều là lần đầu tiên. Trương Văn không khống chế được cắn rách môi hắn.

Mùi máu tinh ngọt tràn vào miệng, Trương Văn nhẹ nhàng mút vào, hạ thân dán sát căng trương thêm vài phần.

Trương Khải Minh bị đẩy lên trên một chút, hạ thể Trương Văn trượt giữa hai chân hắn, đồng thời kích thích vài cái. Hiển nhiên là y muốn làm, nhưng không biết làm thế nào.

Trương Khải Minh sợ y làm cứng, đành phải cố gắng phối hợp. Nhất thời lại tìm không được thứ gì trong nhà thích hợp để bôi trơn, đành cong một chân khoác lên lưng Trương Văn, hoa nhỏ mỏng manh chủ động đón nhận cơn thịnh.

Đương nhiên không thể cứ vậy để y tiến vào được, Trương Khải Minh khẽ lay động thất lưng, làm cho cơn thịnh đảo vòng xung quanh hoa nhỏ, chất lỏng chảy ra dính vào đó, miễn cưỡng coi như bôi trơn.

Động tác này vốn đã nóng bỏng, cơn thịnh thỉnh thoảng còn lệch đi, đụng tới đáy chậu hoặc đỉnh tới dẫn dắt, làm cho Trương Khải Minh kìm không nổi động tình rên rỉ.

Trương Văn vẫn không nhúc nhích, bởi chỉ riêng việc nhẫn nại đã hao hết toàn bộ khí lực của y.

Thực ra trong toilet có không ít đồ có thể làm chất bôi trơn, nhưng tưởng tượng đến việc làn da kề sát gần bó của hắn và Trương Văn phải tách ra một lát, khiến cho không khí lạnh như băng ồa vào, Trương Khải Minh liền thấy không thể chịu được, thà rằng bị đau còn hơn.

Cuối cùng, bởi vì bôi trơn và khuếch trương cầu thả, lần đầu tiên của Trương Khải Minh chủ yếu vẫn là

đau. Nhưng sự kích thích về tâm lý cũng đủ để hấn nhất tả thiên lý.

Sau khi đọc xong chương này, mình có cảm giác bị lừa dối --. (Vì vậy mình cảm thấy mình cần phải đi tuyên truyền nó cho càng nhiều người dính đạn như mình!)

10. Chương 10: Phiên Ngoại :

Trương Khải Minh nhận được thông báo, hai ngày nữa đi chụp một bộ ảnh trang phục mùa đông mới. Hấn đi chuột tới góc phải cuối màn hình, nhìn ngày tháng, không khỏi giận dữ, “Sau thu muối càng hăng như hổ.”

Trương Văn đang ngồi trên giường xem ảnh chụp trước kia của Trương Khải Minh, nghe vậy nhướn mày, “Có muối?”

Trương Khải Minh hồi tưởng một hồi, lắc đầu nói, “Giờ thì chưa, nhưng sau sẽ có. Anh không biết em thu hút muối nhiều thế nào đâu.”

Trương Văn, “Ừ, thu cả ta vào rồi, còn chưa thấy đủ?”

“Đủ rồi đủ rồi, có mình anh là đủ rồi.” Trương Khải Minh lúc nói đến đây giọng hơi ậm ừ, có chút ngại ngùng, nhưng sau đó lại hùng hồn, “Không phải anh là muối tinh à, mau đem khí phách của mình ra, đuổi hết mấy con khác đi.”

Trương Văn, “Ừm.”

Trương Khải Minh rút cuộc rời khỏi màn hình, quay đầu nhìn chằm chằm Trương Văn, nghiêm túc nói, “Nói suông vô dụng, có thể làm thuốc đuổi muối danh xứng với thực hay không, nói mau.”

Trương Văn ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, “Để xem em báo đáp thế nào.”

Trương Khải Minh suy tính, người này không ăn cơm không uống nước, không dùng tiền mua chuộc được, không có nguyện vọng gì. Thật sự là quá dễ sống, quá khó lấy lòng.

Hấn tự hỏi, liếc thấy khoé môi Trương Văn cong lên, lộ ra nụ cười nguy hiểm quen thuộc...

“Không được! Không đùa nữa! Hết hy vọng đi!”

Trương Văn, “Ta biết em muốn, nhưng sức khỏe quan trọng hơn.”

Trương Khải Minh, “....Ai muốn chứ!”

Trương Văn, “Ta là muốn bảo em ăn nhiều một chút, người mẫu quảng cáo cũng không phải để chụp cơ bắp.”

Trương Khải Minh tai đỏ lên, vừa cảm động vừa mắc cỡ day dứt, thấy mình đúng là tiểu nhân đo lòng quân tử, có phúc mà không biết hưởng. Hắn hơi mất tự nhiên giải thích, “Chụp ảnh gợi cảm cũng phải để lộ một chút, thường cởi trần lộ cơ ngực, cơ bụng vân vân.”

Trương Văn, “Vậy bỏ việc đi.”

Cái gì mà cảm động mắc cỡ day dứt ban nãy nháy mắt bị quăng lên chín tầng mây, chỉ còn lại đủ các thể loại phỉ nhổ dành cho Trương Văn.

Đương nhiên, chuyện bỏ việc không thể đáp ứng, nói chuyện không giải quyết được gì.

Nhưng cho đến lúc đã mặc áo len lên người, Trương Khải Minh vẫn không bị một con muỗi nào đốt cả. Hắn yên lặng oán thầm Trương Văn ngạo kiều biệt nữ, rõ ràng quan tâm hắn còn bày đặt đòi điều kiện, đúng là đồ tiểu thụ!

Chân tướng:

Bà xã của Trương Văn có thể để cho bọn muỗi cái cả ngày quấy rầy hả! Y có thể để bọn muỗi cái đã mang bầu còn tròn ghẹo nơi này tranh máu với y hả! Y có thể không nắm chắc hết thấy cơ hội mưu tính phúc lợi cho tương lai sao! Một tháng ngủ cùng mà bị phạt cấm dục các người nghĩ là dễ chịu lắm hả!

(Công quân V587 (cực độ không hài lòng) rít gào.)

11. Chương 11: Phiên Ngoại : Cái Gọi Là Phản Công

Quen biết được nửa năm, trời trở lạnh, Trương Khải Minh phát hiện (muỗi) Trương Văn ngủ ngày càng nhiều, tỉnh dậy cũng rất lơ đãng rũ rượi.

Chuyện này quả thực là ban ân của vạn vật thiên nhiên dành cho nhân loại! Gấu chó còn phải ngủ đông hưởng chi một con muỗi! Sơn vũ ngân xà, nguyên trì lập tượng (mô tả mùa đông tuyết rơi trắng xóa), mùa đông là mùa đẹp nhất tuyệt vời nhất trong năm! Yà hù! Tội yêu mùa đông!

Hắc hắc! Em sẽ cho anh biết cái gì mới là lên giường bảy lần không nhũn chân chính! Cái gì là tinh túy của long dương mười tám thức! Cái gì là vạn vật chi linh thần thánh bất khả xâm phạm!

Còn chưa đến sáu giờ, trời đã sầm tối, màn đêm tà ác vội vàng buông xuống. Trương Khải Minh ngồi trên nắp bồn cầu, trong lòng ôm một cái hộp không lớn lắm, bên trong là thứ đồ gì đó hắc đặt hàng trên mạng không thể cho ai biết.

Xét thấy Trương Văn hầu như lúc nào cũng dính một chỗ với hắc, chỉ có lúc này (vắt vả tranh thủ vô WC để có chút không gian riêng tư) hắc mới có thể thần không biết muỗi không hay mở hộp.

“Xoẹt” một tiếng, chiếc hộp Pandora kì bí bị mở ra, lộ ra bên trong một đồng loại dây màu đen. Trương Khải Minh moi từ trong ra một đôi cái còng tay còng chân bằng da, trong đầu không ngừng YY tí nữa sẽ buộc Trương Văn thành tư thế gì —— hình chữ đại (minh hoạ:)? – coi bộ không sáng tạo lắm, quỳ sấp? – về sau nhất định sẽ bị trả thù, nghiêng người nâng một chân lên? – không biết dây có đủ dài không ta...

Không được, sắp phun máu mũi rồi. Mặc kệ, bắt chấp hết, tính sau! Tình trạng hiện giờ của Khải Minh em coi bộ có xài một lần hết mười tám thức long dương cũng không có vấn đề gì!

Mấy cái kia trước cứ giấu trong phòng vệ sinh, dù sao bơi trơn để ở giường còn đủ dùng. Hắc hắc!

Trương Khải Minh nhét còng vào túi, mở cửa phòng ngủ, Trương Văn đang nằm trên giường ngẩng đầu nhìn hắc. Bỏ qua biểu tình ‘Chờ đến mất kiên nhẫn’ kia, quả thực đúng là phi tử chờ Hoàng thượng tới lâm hạnh mà! Kia cái mông vểnh, kia cái eo thon!

Trương Văn giường mắt nhìn Khải Minh em tinh thần tràn trề, đổi thành cái tư thế lưu manh, lười biếng nói, “Hôm nay không có sức, ta lấy tay giải quyết giúp em.”

Trương Khải Minh vừa nghe liền hân hoan vui sướng, bật người phát rồ, “Không có việc gì không có việc gì, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong hắc vươn tay vào túi quần, lấy cái còng ra xông lên, không nói hai lời khoá tay Trương Văn lên quá đầu.

Trương Văn nhướn mày, cũng không giận, lười biếng như trước nhìn Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh rùng mình, nhưng đến lúc này mà từ bỏ thì không phải là đàn ông! Cho dù về sau bị trả thù cũng không vấn đề gì sất!

Vì thế Trương Khải Minh dưới ánh nhìn của Trương Văn còng nốt chân y lại.

Trương Văn búng ngón tay, quần áo của Trương Khải Minh liền biến mất. Búng cái nữa, người y cũng

trống trơn, nhưng một bộ còng tay còng chân đã nằm trong tay y.

Trương Văn, “Còn thứ tốt gì nữa?”

“ ... ”

“Ồ trong phòng vệ sinh đúng không.”

....

Vì có gì mua còng còn tặng bịt mắt, mua đai cổ còn tặng dây xích, mua roi da còn tặng kẹp ngực, mua trứng rung còn tặng pin...Chủ cửa hàng sao anh lại làm ăn thiếu tính toán như thế hả!

Đêm mùa đông còn dài, rất dài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-toi-khong-ngon-dau>